

Janno ja Anu Sild naasid naisekandmise MM-ilt „Voimakkain kantaja 2014“ eriauhinnaga

4.-5. juulil sõprusvallas Sonkajärvil toimunud naisekandmise MM-võistlustel pärjati tänavu Eestit esindanud viljandlased Janno ja Anu Sild kõige vastupidavama kandja tiitliga - „Voimakkain kantaja 2014“. Janno ja Anu on ainukese paarina osalenud kõigil kuueteistkümmel Väike-Maarjas peetud Eesti naisekandmise esivõistlustel.

17ndat aastat naisekandmise karussellil püsivale paarile - Janno ja Anu Sillale - pole ka naisekandmise sünnimaal Soomes nii staažikat ja kogunud paari kõrvale panna.

Janno ja Anu Sild said Sonkajärvil toredate elamuste osaliseks ja võtavad oma võistlusreisi kokku alljärgneva ülevaatega:

„Kuna laeva väljumisaeg oli kell 7 hommikul, siis et Viljandist õigeks ajaks sadamas olla, tuli meil ärgata reede hommikul kell 3.

Seekord otsustasime, et kui juba MM-ile minek, siis selleks peab olema ka korralik võistlusdress. Seega olime varustatud ühtemoodi siniste T-särkide ja dressipluusidega, millel oli valge kiri seljal „Estonia“ ja „Väike-Maarja“ ning paremapoolsetel varrukatel dressipluusil „ESTONIA“ ning T-särgil „EST“.

Selle ühtse vormiga me jäime igal juhul silma. Kuna panime dressipluusid juba laevas selga, siis astus ligi eestlasi, kes küsisid, et kus toimub naisekandmine ja tahaks ka kaasa elama tulla. Kuid niipea kui kuulsid, et Helsingist tuleb sõita ligi 6 tundi, seega umbes 500 km, siis leiti, et asub ikka väga kaugel.

Kuna Sonkajärvi on väga väike koht, siis leidsime võistluspaiga kerge vaevaga üles.

Pool seitse õhtul oli juba esimene võistlus – naisekandmise sprint. See oli meie jaoks väga uus asi, sest 16 aastat oleme küll osalenud Väike-Maarja naisekandmisvõistlustel, kuid sprindis seni mitte kordagi.

Rada oli S-kujuline, veetakistus oli suuruselt sama nagu Väike-Maarjas, kuid erinevus oli see, et sprindis oli stardis korraga 4 võistluspaari. Kuna bassein on võistlusraja alguses, kus paarid ei ole saanud veel teistest ette vahemaad tekitada, siis ongi basseinis korraga 4 paari (meie grupis oli peale meie veel 2 Soome paari ja üks Jaapani paar).

Seal juhtus nii, et põhi oli suht libe ning Janno libises ja me mõlemad kadusime hetkeks basseini põhja (kusjuures taas täiesti esimest korda nende aastate jooksul!). Kuna see kõik käis nii kähku, siis ma ei jõudnud enne vee alla minekut hingegi kinni hoida. Minule tundus küll see päris pikk aeg olevat. Jõudsin veel mõelda, et pole midagi kui ära upun, sest enne vette minekut nägin basseini ääres meedikuid - eks nad tõmbavad siis mind välja, kui vaja peaks minema. Igal juhul lõpuks me sealt välja saime. Mõnda aega ei saanud üldse aru, mitmendad me oma grupis oleme, sest basseini-šokk oli veel liiga värsked. Kuulsin vaid, et elatakse Soome paarile kaasa, kes oli just finišeerimas. Ja kohe järgnevalt kuulen, kuidas mikrofonist hõigatakse „Estonia, Estonia...“ Enne finišijoone ületamist suutsin veidi pead kergitada, et näha kus on järgmine paar, kuid ei näinud kedagi. Selles grupis olime finišeerinud teisena, Jaapani paar jäi kaugele taha, kuna oli mitu korda kukkunud ning teine Soome paar kukkus mitu korda basseinis ning nad katkestasid.

Pärast võistlust otsustasime ööbimiskohas korralikult süüa ja kuna väsitav sõitmine ja pikk päev oli seljataga, siis otsustasime varakult magama minna ja korralikult välja puhata.

Laupäev algas meeskondliku võistlusega, kokku osales 6 meeskonda. Üks meeskond oli väga põhjalikult läbi mõelnud oma ühtse vormi, kandes fuksiaroosaid mütse ja meestel oli seljas triibulisi ülikondi imiteerivad liibuvad nn ujumistrikood.

Pärast mõningast pausi algas Naisekandmise MM. Korraga saadeti rajale 3 paari. Meie olime rajal koos 2 Soome paariga. Veetakistuses suutsid mõlemad paarid meist mööduda. Janno ütles, et peas käis tal mõte: ok, kui ühele Soome paarile kaotame, siis pole hullu, aga mõlemale paarile ei saa kaotada. Jõudu kokku võttes suutis Janno enne esimese puit-takistuse juurde jõudmist ühest Soome paarist mööduda ja päris korraliku edumaa saada. Kokkuvõttes tulime 17. kohale.

Naisekandmise MM võistlusel osalesid paarid erinevatest maadest: Soome, Inglismaa, Venemaa, Norra, Austraalia, Ameerika, Belgia, Prantsusmaa, Jaapan, Mehhiko ja Eesti.

Meile anti „Voimakkain kantaja 2014“ auhind, mis tähendas kõige rohkem aastaid naisekandmisvõistlustel osalenud paari. Selle auhinna saamisel on tähtsat rolli kandnud Väike-Maarja vallavalitsus, kes on toonud selle spordiala siia Eestisse. Suured tänud Väike-Maarja vallale, sest muidu poleks meil 16-aastast naisekandmise kogemust!“